കടലിന്റെ മക്കൾ *വിളപ്പം പറയുമ്പോൾ...

ഡി. ബാബു പോൾ

കഴിഞ്ഞയാഴ്ച പുറക്കാട്ട് കടപ്പുറത്തിനടുത്ത് പുന്നപ്രയിൽ കടൽ ഉൾവലിഞ്ഞത് ജനങ്ങളെ പരിഭ്രാന്തരാക്കിയതായി വാർത്തകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മത്സ്യബന്ധനം കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങിയ വള്ളങ്ങൾ പലതും തീരത്ത് അടുപ്പിക്കാനായില്ല. ചില വള്ളങ്ങൾ ചെളിയിൽ ഉറച്ചുപോയി എന്നും കടലാസുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

കടൽ പിൻവലിയുമ്പോൾ തീരത്ത് രൂപപ്പെടുന്ന ചെളിത്തട്ട് ആണ് ഈ അവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. പത്ത് കൊല്ലം മുമ്പ് സുനാമിക്ക് തൊട്ടുമുമ്പ് ഇതുപോലെ കടൽ ഉൾവലിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ അവസ്ഥ പരിഭ്രാന്തി പരത്തി എന്ന് അച്ചുനിരത്തിയതിൽ തെറ്റ് പറയാനില്ല.

സത്യത്തിൽ സുനാമിയുമായി ഈ പ്രതിഭാസത്തിന് ബന്ധം ഉണ്ട് എന്ന് തോന്നുന്നില്ല. വേലിയേറ്റവും വേലിയിറക്കവും ആയി ബന്ധപ്പെട്ട് വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ ഇത് സംഭവിക്കാറുണ്ട്. 1962–63 കാലത്ത് ഐ.എ.എസ്. പരീക്ഷയ്ക്ക് വേണ്ടി ഭൂമിശാസ്ത്രം പഠിച്ച കാലത്തെ ഓർമ്മയിലും ഉണ്ട് ഇത്തരം ഒരനുഭവം. ചിലയിടത്ത് ഏറ്റം, ചിലയിടത്ത് ഇറക്കം. ഭൂമി, ചന്ദ്രൻ, സൂര്യൻ ഇവയുടെ സ്ഥാനമാണ് ഇതൊക്കെ നിർണയിക്കുന്നത്.

ടൈറ്റാനിക് മുങ്ങിയത് ഒരു വലിയ മഞ്ഞുമല ഇടിച്ചതിന്റെ ആഘാതത്തിലാണല്ലോ. അക്കാലത്ത് ആ പ്രദേശത്ത് മഞ്ഞുമലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന വിവരം കപ്പിത്താൻ ഗൗരവമായി എടുത്തില്ല എന്ന് നമുക്കറിയാം. അങ്ങനെ പതിവില്ലാതെ മഞ്ഞുമലകൾ പെരുകാൻ എന്തുബന്ധം എന്നത് ഖഗോള ശാസ്ത്രത്തിലെ ഒരു സമസ്യയാണ്. എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷം ആദ്യമായി 1912ൽ ഉണ്ടായ ഒരു വാനപ്രതിഭാസമാണ് അവ സൃഷ്ടിച്ചത് എന്ന് ടെക്സാസ് സർവ്വകലാശാലയിലെ ഒരു പ്രൊഫസർ 2012ൽ പറഞ്ഞു. ഇനി അതേ രീതിയിൽ ഭൂമിയും സൂര്യചന്ദ്രന്മാരും ഒത്തുവരണമെങ്കിൽ ഇരുപത്തിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ട് ആകുമത്രെ.

ഞാൻ ഒരു ശാസ്ത്രസാഹിത്യകാരനല്ല. ഡോ. ഭാസ്കരൻനായർ നമുക്കൊപ്പം ഇല്ലാത്തതിനാൽ പ്രൊഫ. ശിവദാസോ മറ്റോ ഇടപെടേണ്ടതാണ് വിഷയം. മാലാഖമാർ അറച്ചുനിൽക്കുന്നിടത്ത് ഞാൻ ഇടിച്ചുകയറുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഈ പത്രവാർത്ത നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കേണ്ട ഒരു പ്രധാന സംഗതി ഉണ്ട്. കരയെക്കുറിച്ചുള്ളത്ര വിവരം കടലിനെക്കുറിച്ച് നമുക്കില്ല എന്നതാണത്. മലയോര കർഷകന്റെ അധ്വാനത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നവരും കടലിലെ മുക്കുവന്റെ അനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിയുന്നില്ല.

കേരളം തന്നെ എടുക്കുക. നമുക്ക് നാല്പതിനായിരം ചതുരശ്ര കിലോമീറ്റർ ഭൂമി ഉണ്ട്. അതിന്റെ നാലിലൊന്നോളം പരിസ്ഥിതിലോലമാണ് എന്ന് നമുക്കറിയാം. എന്നാൽ കേരളത്തിന്റെ അധികാരപരിധിയിൽ പത്തുപതിനയ്യായിരം ച.കി.മീ. കടലുണ്ട്. അവിടെ എവിടെയൊക്കെയാണ് പരിസ്ഥിതി ലോലമായിരിക്കുന്നത് എന്ന് നമുക്ക് അറിവില്ല. സിംഹവാലൻകുരങ്ങ്, വരയാട്, കാട്ടുപോത്ത്, കാട്ടു കന്നുകാലി, കാട്ടുപട്ടി, ഫെറൽ കാറ്റിൽ, ഫെറൽ ഡോഗ് തുടങ്ങി വനപ്രാന്തങ്ങളിലെ നാട്ടിടങ്ങളിൽ നിന്ന് കാട്ടിലകപ്പെട്ട് ക്രമേണ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെപോലെ ആകുന്ന ജീവികൾ–എല്ലാം സംബന്ധിച്ച് നമുക്കറിയാം. നമ്മുടെ അധികാരപരിധിയിലെ കടലിൽ എന്തെല്ലാം ഇനം മത്സ്യങ്ങൾ പ്രജനനം നടത്തുന്നു, നമ്മുടെ തീരത്തോടടുത്തുള്ള, തറപ്പാരുകൾ എന്ന് മുക്കുവരും പ്ലാറ്റ്ഫോം റീഫ് എന്ന് സായിപ്പും വിളിക്കുന്ന, പരിസ്ഥിതിലോല പ്രദേശത്ത് എന്തൊക്കെ ജീവജാലങ്ങളാണുള്ളത് എന്നൊന്നും നമുക്കറിവില്ല. നാമൊട്ട് അന്വേഷിക്കാറുമില്ല. നാം ശംഖുമുഖത്ത് പോകുന്നത് അസ്തമയസൂര്യനെ കാണാനും കാറ്റുകൊള്ളാനും മാത്രം ആണ്. ഇരുട്ട് പരക്കുമ്പോൾ നാം സ്ഥലം വിടുന്നു.

ആദ്യം ശംഖുമുഖത്ത് പോയപ്പോൾ എനിക്ക് നാല്–നാലര വയസ്. അമ്മ തിരുവനന്തപുരത്ത് പഠിക്കുന്ന കാലം. കടപ്പുറം കാണാൻ എനിക്ക് ഉത്സാഹമായിരുന്നു. കടപ്പുറം സമം കടയുടെ പുറം സമം ഏതോ പീടികയുടെ മട്ടുപ്പാവ് എന്നായിരുന്നുവത്രെ അവിടെ എത്തുവോളം ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നത്. അത് എന്റെ വിവരക്കേടാണ് എന്നല്ല അമ്മ പറഞ്ഞത്. ബുദ്ധിയുടെ ലക്ഷണം. പെരുമ്പാവൂരിൽ കടൽ ഇല്ല. കട ഉണ്ടുതാനും. പുതിയ അറിവിനെ നേരറിവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചതാണ് അമ്മയുടെ മകൻ എന്നായിരുന്നു അമ്മ വ്യാഖ്യാനിച്ചത്. എല്ലാ അമ്മമാർക്കും മക്കൾ ഐൻസ്റ്റീൻമാർ ആണല്ലോ.

പിന്നെ ആ മണൽപ്പുറത്ത് ഓടിക്കളിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. എന്റച്ഛന്റെ വിരലിൽ തൂങ്ങി കാലിൽ തിരയടിക്കുന്നത് രസിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം.

1949ൽ തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും സംയോജിതമായി. ആദ്യം യു.എസ്.ടി.സി., യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ഓഫ് ട്രാവൻകൂർ ആൻഡ് കൊച്ചിൻ. പിന്നെ തിരുവിതാംകൂർ–കൊച്ചി സംസ്ഥാനം. അതോടെ തിരുവാങ്കുളത്തും തൃപ്പൂണിത്തുറയിലും ഉള്ള ബന്ധുവീടുകളിൽ പോകുമ്പോൾ വിധേയമാകേണ്ടിയിരുന്ന കസ്റ്റംസ് പരിശോധന ഒഴിവായിക്കിട്ടി. എറണാകുളം വഴി ഫോർട്ട് കൊച്ചിയിൽ പോയി കടൽ കാണാൻ സൗകര്യവുമായി.

ഫോർട്ട് കൊച്ചിയിലെ കടപ്പുറത്ത് ഒരിക്കൽ മാത്രമേ പോകാൻ സന്ദർഭം ഉണ്ടായുള്ളൂ. അത് സ്കൂളിൽ നിന്ന് കൊണ്ടുപോയതാണ്. അന്ന് കടലിനെക്കാൾ ആകർഷിച്ചത് എറണാകുളത്തെ പുതിയ റോഡാണ്. സെവൻറി ഫീറ്റ് റോഡ്. ഇപ്പോൾ പേര് എം.ജി. റോഡ്. അന്ന് അത് ടാറിട്ടിട്ടില്ല. ''ഓ, ഇവിടെ പന്തുകളിക്കാമല്ലോ'' എന്ന് ഒരു അധ്യാപകൻ പ്രതികരിച്ചത് ഇപ്പോഴും മറന്നിട്ടില്ല.

തിരുവനന്തപുരത്ത് വിദ്യാർഥിയായി എത്തിയതിനുശേഷം ഒരിക്കൽ വെട്ടുകാട് പള്ളിയുടെ പരിസരത്ത് പോയി. അക്കാലത്ത് മാനസികവിഭ്രാന്തി ഉള്ളവർ ശരണവും സൗഖ്യവും തേടുന്ന ഇടം ആയിരുന്നു അത്. കുറുപ്പംപടിയിൽ നിന്ന് കാണാതായ ഒരു യുവാവ് അവിടെയുണ്ട് എന്ന് നാട്ടിൽകേട്ട കിംവദന്തിയുടെ നിജസ്ഥിതി അറിയാൻ ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ മകനെ ചുമതലപ്പെടുത്താൻ 'ഗ്രാമസഭ' തീരുമാനിച്ചു. പള്ളിപ്പരിസരത്ത് 'അത്ര നോർമലല്ല' എന്ന് പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ നിശ്ചയിക്കാവുന്ന എട്ടുപത്തുപേർ ഉണ്ടായിരുന്നു. രാത്രി പടിപ്പുര അടയ്ക്കുംമുമ്പ് 'അത്താഴപ്പഷ്ണിക്കാരുണ്ടോ' എന്ന് വിളിച്ചുകൂവുമ്പോലെ 'ഇവിടെ ഒരു കുറുപ്പംപടിക്കാരനുണ്ടോ' എന്ന് ചോദിക്കാമോ? ഓരോരുത്തരോട് ചോദിക്കാമെന്ന് വച്ചാൽ അല്പം ഭയം. എല്ലാവരും മനോരോഗികളാണോ ദേഹോപദ്രവം ഉണ്ടാകുമോ എന്നൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഭാഗ്യവശാൽ കുറുപ്പംപടിക്കാരൻ ചേട്ടൻ എന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ''ഹെഡ്മാസ്റ്ററച്ചന്റെ മോൻ ബാബുവല്ലേ? നീയെന്താ ഇവിടെ?''

അന്തോണീ നീയും അച്ചനായോ എന്ന മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പ്രശസ്തമായ ചോദ്യംപോലെ തോന്നി. ''നീയും പെട്ടോ ഇക്കൂടെ'' എന്ന മട്ട്. വിവരം തിരക്കി വന്നതാണെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ ''വെട്ടുകാട് വിടാൻ മനസ്സില്ല. നീ പോയി പണിനോക്കെടാ ചെർക്കാ'' എന്നായി നാട്ടുകാരൻ. പിന്നെ അവിടെ നിൽക്കുന്നത് പന്തിയല്ല എന്ന് തോന്നി. സൈക്കിൾ പൊക്കി എതിർദിശയിലാക്കി. ഒറ്റ വിടീൽ! ഫിസിക്കൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ കോളേജിന്റെ വിമൻസ് ഹോസ്റ്റലിൽ ചെന്നാണ് ഇറങ്ങിയത്.

അവിടെ നാട്ടുകാരിയായ ആസുന്ദരി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞായറാഴ്ചതോറും കാണാൻ പോകും. ഇപ്പോൾ പി.എം.ജി. എന്നറിയപ്പെടുന്ന കവലയ്ക്കടുത്ത് വേണുഗോപാലനിലയം എന്നൊരു കാപ്പിശാപ്പാട് ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ മുന്നിലുള്ള മുറുക്കാൻകടനടത്തിയിരുന്നയാൾ സൈക്കിൾ വാടകയ്ക്ക് കൊടുത്തുവന്നു. അതിലാണ് യാത്ര. പ്രണയം ഒന്നും ആയിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ആ പ്രായത്തിൽ പെൺപിള്ളേരോട് മിണ്ടാൻ ഒരു രസം ഉണ്ടായിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് സെക്രട്ടേറിയറ്റിലും ''ആളും ഒരു പൊടി പഞ്ചാരയാണ്'' എന്നൊരു സംസാരം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഞാനറിഞ്ഞത് പെൻഷൻ പറ്റിയിട്ടാണ്. സത്യത്തിൽ ''വ്യസനം ശാസ്ത്രേ ന യുവതി കാമാസ്ത്രേ'' എന്നതാണ് എന്റെ അവസ്ഥ എന്ന് ആരോട് പറയാൻ: പറഞ്ഞാൽ ആര് വിശ്വസിക്കാൻ?

കടലിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെക്കാൾ കടലിൽ പോകുന്നവരുടെ ജീവിതം ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് തീരദേശത്തെ ഭരണാധികാരി ആയപ്പോഴാണ്. കൊല്ലത്തും തിരുവനന്തപുരത്തും സബ്

കളക്ടർമാരുടെ ശ്രദ്ധക്ഷണിക്കുന്ന സംഘർഷങ്ങളും ഇന്നത്തെക്കാൾ ഏറെ ആയിരുന്നു അറുപതുകളിൽ. ഒരേ മതത്തിൽപെട്ട മുക്കുവർ ഒരുമിച്ച് താമസിക്കുന്നിടത്ത് രണ്ട് ഗ്രൂപ്പുകൾ തമ്മിൽ പിണങ്ങിയാൽ പുറത്തുള്ളവർക്ക് അത് വർഗീയ കലാപമായി തോന്നും. ഒരാൾ വല ഉണക്കുന്നിടത്ത് മറ്റൊരാളുടെ കുട്ടികൾ കളിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന പ്രശ്നത്തിലൊ

ക്കെയാവും തുടക്കം. വേഗം പ്രതികരിക്കുന്നവരാണ് അവർ. കട്ടമരം കടലിലേക്ക് ഇറക്കുമ്പോൾ അപ്രതീക്ഷിതമായി കൂറ്റൻ തിരമാലകൾ വന്നാൽ ചർച്ചയ്ക്കൊന്നും നേരമില്ല. അങ്ങനെ പ്രതികരിച്ച് പ്രതികരിച്ച് പരുവപ്പെട്ടതാണ് അവരുടെ ജനിതകമുദ്ര. അതിന് മതഭേദമില്ല. ഹിന്ദുവും മുസ്ലിമും ക്രിസ്ത്യാനിയും എല്ലാം ഒരേ കടലിന്റെ മക്കൾ.

തീരദേശ ജനതയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ വന്നത് ഫിഷറീസ് സെക്രട്ടറി ആയപ്പോഴാണ്. അന്ന് കെ.എസ്.ആർ.ടി.സി.യുടെ ചെയർമാനും ആയിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കടപ്പുറത്തെവിടെയോ നാട്ടുകാർ ബസ് തടഞ്ഞിട്ടു. മീനുമായി–അതോ മീൻകുട്ടയുമായോ–വന്ന സ്ത്രീകളെ ബസിൽ കയറ്റിയില്ല. നാറ്റക്കേസാണെന്ന് അധിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്തുപോൽ. പിന്നെ ആ വഴി വന്ന ബസൊക്കെ അവർ തടഞ്ഞിട്ടു. അന്ന് കണ്ടം ചെയ്യുന്ന ബസുകൾ സ്കൂളിനും കോളേജിനും ഒക്കെ കൊടുത്ത് കൈയൊഴിക്കുകയാണ് പതിവ്. എനിക്ക് ഒരു ബുദ്ധി തോന്നി. മൂന്ന് ബസുകൾ മീൻകാരികൾക്കായി രൂപകല്പന ചെയ്ത് ഫിഷർമെൻസ് വെൽഫെയർ കോർപ്പറേഷന് നൽകി. മുൻഭാഗത്ത് അഞ്ചെട്ട് സീറ്റുകൾ. പിറകിൽ കുട്ട വയ്ക്കാൻ സൗകര്യം. 1980–81 കാലത്ത് ഇന്ത്യയിൽ മറ്റൊരിടത്തും ഇങ്ങനെ ഒരേർപ്പാട് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

എൻജിനിയറിങ് പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് ഈ സ്ത്രീകളുടെ കൂടെയാത്ര ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട് ഞാൻ. സന്ധ്യമയങ്ങിയനേരം. അരണ്ട വെളിച്ചം മാത്രം നൽകുന്ന തെരുവുവിളക്കുകൾ. പതിനഞ്ച് പെണ്ണുങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് കൊന്ത ചൊല്ലിക്കൊണ്ടാണ് നടയാത്ര. പ്രാർഥന ഉറക്കെ ഒരുമിച്ച് ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ആ യാത്ര ഇടയ്ക്ക് നിൽക്കും. അങ്ങനെ നിൽക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലം ഗ്യാസ് ഹൗസ് ജങ്ഷൻ ആയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവിടെ എ.കെ.ജി. സെന്ററാണ്. സ്വിച്ചിട്ടതുപോലെ നിൽക്കുക, സ്വിച്ചിട്ടതുപോലെ വീണ്ടും നടന്നുതുടങ്ങുക. അതിനിടെ കൂട്ടത്തോടെ എന്ത് ചെയ്യുന്നു എന്ന് ഇന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. അത് സംബന്ധിച്ച ഗവേഷണം ഒന്നും നടത്തിയില്ലെങ്കിലും വേറെ രണ്ട് കാര്യങ്ങൾ ഈ മേഖലയ്ക്ക് വേണ്ടി ചെയ്തു. ഒന്ന്, മത്സ്യബന്ധനം നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഒരുത്തരവ്. രണ്ട്, മൺസൂൺകാലത്തെ ട്രോളിങ് നിരോധനം സംബന്ധിച്ച ആദ്യത്തെ പഠനം. ബാബു പോൾ കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിച്ചത് പത്മരാജൻ മന്ത്രിയാണെങ്കിലും രണ്ടും നടന്നത് പി.എസ്. ശ്രീനിവാസൻ എന്ന മഹാപ്രതിഭ ഫിഷറീസ് മന്ത്രി ആയിരുന്ന കാലത്താണ്.

വർക്കലയിലെ ജനാർദ്ദന സ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിലെ വലിയമണി ഡച്ച് ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിയുടെ ഒരു കപ്പൽ അഞ്ചുതെങ്ങിനടുത്ത് മുങ്ങിയപ്പോൾ രക്ഷപ്പെട്ട നാവികർ വഴിപാടായി സമർപ്പിച്ചതാണ് എന്ന പാരമ്പര്യം സുവിദിതമാണല്ലോ. ആ കപ്പൽ മുങ്ങിയത് 1754ൽ. കപ്പലിന്റെ പേര് വിജേന്റ്സ്. രക്ഷപ്പെട്ട നാവികന്റെ പേര് ആയിരിക്കണം ആ മണിയുടെ പുറത്ത് മൈക്കൽ എവർഹാർഡ് എന്ന് എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. റോബർട്ട് പനിപ്പിള്ളയുടെ 'കടലറിവുകളും നേരനുഭവങ്ങളും' (കറന്റ് ബുക്സ്) എന്ന കൃതിയിൽ നിന്ന് കിട്ടിയ ഈ വിവരം ഇവിടെ കുറിക്കുന്നത് കപ്പൽപ്പാറിനെക്കുറിച്ചും മീൻപിടിക്കാൻ പോകുന്നവരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും അറിയുമ്പോൾ മത്സ്യബന്ധനത്തിലെ സാഹസികതയെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുവാൻ അത് സഹായിക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയിലാണ്.

പനിപ്പിള്ളയുടെ പുസ്തകത്തിൽനിന്ന് രണ്ട് അനുഭവങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ: കപ്പൽപ്പാറ് എന്താണെന്ന് മനസ്സിലായോ? പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മുങ്ങിയ ഡച്ചുകപ്പൽ മത്സ്യങ്ങൾക്ക് വീടായതാണ് കപ്പൽപ്പാറ്. അത് കണ്ടെത്തിയ കഥ, ആ രഹസ്യം മറ്റ് ചിലർ കണ്ടെത്തിയ കഥ, ഒരു തലമുറ അവിടുത്തെ മീൻകൊണ്ട് ജീവിച്ച കഥ ഒക്കെ ഒരു നല്ല മോഹൻലാൽ സിനിമയ്ക്ക് പറ്റിയതാണ്. അതിനിടെ അപകടം മുഖാമുഖം കണ്ട ഒരനുഭവമാണ് പനിപ്പിള്ളയോട് അലക്സ് പറഞ്ഞത്.

നാലഞ്ചുപേർ കപ്പൽപ്പാറിൽ ആങ്കർ ചെയ്ത് മീൻപിടിക്കുകയായിരുന്നു. രാവിലെ പത്തുമണി. ഒരാളുടെ ചൂണ്ടയിൽ ഒരു മത്സ്യം കൊത്തിയെങ്കിലും വലിച്ചെടുപ്പിച്ചപ്പോഴേക്കും അത് കൊഴിഞ്ഞുപോയി. ആഴത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മത്സ്യം അതിവേഗം മുകൾപ്പരപ്പിലെത്തിയതിനാൽ അതിന്റെ പൊള്ളക് വീർത്തു. പൊള്ളക് ശ്വാസകോശം പോലെ ഒന്നാണ്. അത് വീർത്താൽ നാക്ക് തള്ളി വാലിട്ടടിച്ച് നിസ്സഹായനായി പൊങ്ങിക്കിടക്കാനല്ലാതെ ആഴത്തിലേക്ക് വീണ്ടും മുങ്ങാൻ കഴിയുകയില്ല. മത്സ്യം തെക്കോട്ട് ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. ചൂണ്ടക്കാരൻ ആ നടുക്കടലിലേക്ക് ചാടി. പത്തിരുപത് മീറ്റർ നീന്തി മത്സ്യത്തിനടുത്ത് എത്താറായപ്പോൾ ഒരു സ്രാവ് അയാളുടെ നേരെ ഓടിവരുന്നത് വള്ളത്തിൽ ഇരുന്നവർ കണ്ടു. സ്രാവിന്റെ മുതുകത്തെ ചിറക് വെള്ളത്തിന് മേലെ. എല്ലാവരും കൂട്ടനിലവിളിയോടെ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢരായി നിൽക്കുമ്പോൾ ഒരാൾക്ക് ബുദ്ധി തോന്നി. കട്ടമരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു വടം കടലിൽ ചാടിയവന് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഭാഗ്യത്തിന് അയാൾക്ക് പിടികിട്ടി. വടം വലിച്ചുകയറ്റി. ലോറൻസ് –അതായിരുന്നു കഥാനായകന്റെ പേര്–കട്ടമരത്തിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ച് കയറിയതും ചീറിപ്പാഞ്ഞുവന്ന സ്രാവ് അടുത്തെത്തിയതും ഒപ്പമായിരുന്നു. ഇരുപതടി നീളമുള്ള ഒരു മഞ്ഞസ്രാവ് ആയിരുന്നു അത്. കട്ടമരത്തിനടുത്തുവന്ന് വാലുകൊണ്ട് സ്രാവ് ശക്തിയായി ഇടിച്ചപ്പോൾ മരം ചരിഞ്ഞെങ്കിലും ദോഷം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. എങ്കിലും ആരെയെങ്കിലും കൊണ്ടേ പോവൂ എന്ന വാശിയിൽ മരത്തിന് ചുറ്റും വെകിളിയെടുത്തോടിയ സ്രാവ് ഭീതിയുണർത്തി. അലക്സ് ധൈര്യം വിടാതെ ഒരു വലിയ മീൻ ഇരയായി കൊരുത്ത് ചൂണ്ടയെറിഞ്ഞു. സ്രാവ് കൊത്തി. പ്രാണനുംകൊണ്ട് ഓടുന്ന സ്രാവും സ്രാവിനെ വരുതിയിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന മനുഷ്യരും. ഒടുവിൽ കരുത്ത് (കയർ പോലെ എന്ന് ധരിക്കുക) പൊട്ടി. സ്രാവ് മരണത്തിന്റെ വഴിക്കും മനുഷ്യർ ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടിയതിന്റെ ആശ്വാസത്തിലും ആയി. ഒരു സാധാരണ മുക്കുവൻ അനുഭവിക്കുന്ന ക്ലേശവും സംഘർഷവും അവന്റെ ജീവിതദിവസങ്ങളെയും ഇത്തരം ജീവന്മരണ പോരാട്ടങ്ങൾകൊണ്ടാണ് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്.

ഇറ്റാലിയൻ വെടിയുടെ കഥ നമുക്കറിയാം. അതുപോലെ ഒരു കപ്പലിന് മുന്നിൽ ചെന്നുപെട്ട കഥയും പനിപ്പിള്ള പറഞ്ഞുതരുന്നുണ്ട്. കപ്പൽ അപകടകരമായി അടുത്തെത്തിയ കഥ. "മലപോലെ കാണുന്നു ഒരു കൂറ്റൻ കപ്പലിന്റെ മുൻവശം. കപ്പലോടുമ്പോൾ മുന്നിലുണ്ടാവുന്ന തിരമാലകൾ ഞങ്ങളുടെ മരം കമിഴ്ത്തി." മുക്കുവൻ കടലിൽ. ഒരുതരത്തിൽ കട്ടമരത്തിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ച് ഒരുവൻ. രണ്ടാമന് അത് സാധിച്ചില്ല. തുഴവലയെടുത്ത് നീട്ടിക്കൊടുത്തതിൽ പിടികിട്ടിയതുകൊണ്ട് അയാളും രക്ഷപ്പെട്ടു. അപ്പോഴേക്കും കപ്പലിന്റെ പിൻഭാഗം അവർക്ക് നേരെ. പിറകിലത്തെ പ്രൊപ്പല്ലറിന്റെ ചുഴിയിൽപെട്ടാൽ തീർന്നതുതന്നെ. "ഞാനെന്റെ കയ്യിലെ തുഴവെച്ച് കപ്പലിൽ കുത്തിതള്ളി. ജീവനും മരണത്തിനുമിടയിൽ ഒരു തുഴപ്പാടിന്റെ അകലം ഞങ്ങൾ നേരിൽക്കണ്ടു. ഒറ്റശ്വാസത്തിൽ എല്ലാ ദൈവങ്ങളെയും ഓർത്ത് നിലവിളിച്ചു....ദൈവം അവിടെ തുഴവായായി അവതരിച്ചതാവാം...അതില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ പ്രൊപ്പല്ലറിൽ പെട്ടുപോയേനെ. ആ ചുഴിയിൽ മരവും ഞങ്ങളും കുറെ കറങ്ങി. പിന്നെ മരണം പതിയെപ്പതിയെ മാറിപ്പോകുന്നത് ഞങ്ങൾ കണ്ടു... ഞങ്ങൾ പരസ്പരം നോക്കി. ഒരക്ഷരംപോലും തൊണ്ടയിൽനിന്ന് പുറത്തേക്ക് വരുന്നില്ല."

ഇപ്പോൾ ശംഖുമുഖത്ത് തിരക്കാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പോകുന്നത് വേളിയിലെ പുതിയ പള്ളിയുടെ പടിഞ്ഞാറുള്ള ശാന്തമായ കടലോരത്താണ്. കോവളത്തെ പാറപ്പുറത്ത് നിന്ന് നോക്കിയാൽ കാണുന്ന അതേ കാഴ്ച. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞു. ഇരുട്ട് പരന്നു. കടലിൽ നൂറുകണക്കിന് വിളക്കുകൾ. ഓരോന്നും ഓരോ വള്ളമാണ്. അവിടെ ഓരോ കുടുംബത്തിന്റെ കഥ രൂപപ്പെടുന്നു. അതിനുമപ്പുറത്ത് അതിലേറെ സാഹസികമായി കടലിൽ മീൻ പിടിക്കുന്നവർ. ഇനി അവിടെ പോകുമ്പോഴെങ്കിലും അവരുടെ അധ്വാനത്തെ ആദരപൂർവം ഓർമിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയണം. തെക്കോട്ട് വീശുന്ന കച്ചാനും കിഴക്കോട്ട് വീശുന്ന കൊണ്ടലും പടിഞ്ഞാറോട്ട് വീശുന്ന കോടക്കാറ്റും വടക്കോട്ട് വീശുന്ന വാടക്കാറ്റും തിരിച്ചറിഞ്ഞ്, പൊള്ളുതടയുമ്പോൾ തുടങ്ങി മണ്ടമാനം കാണുമ്പോഴും കണിപ്പും കടൽപ്പുരുവവും നോക്കി, വിരുകത്തെയും ഉളുവാവിനെയും തേടി വിലക്ക് കണ്ടും പിന്നെ കരയണഞ്ഞ് വിളപ്പം പറഞ്ഞും ജീവിക്കുന്ന തീരദേശ ജനത മതഭേദംകൊണ്ട് അടയാളപ്പെടുത്താനാവാത്ത ഒരു സാംസ്കാരിക ഭൂമികയുടെയും ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെയും ഭാഗമാണ് എന്ന് തിരിച്ചറിയണം പൊതുസമൂഹം.

കടലോരത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക ഭാഷയുണ്ട്

***വിളപ്പം** – വിശേഷം.
പൊള്ളുതടയുക – സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുക
മണ്ടമാനം – സൂര്യോദയ സമയത്തെ പൂർവ്വാകാശം
കണിപ്പും – കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിലെ പാറുകൾ കണ്ടെത്തുന്ന രീതി
കടൽപ്പുരുവം – കാറ്റും കടലൊഴുക്കും എങ്ങനെ എന്നതിന്റെ സൂചന
വിരുകം – വളരെ വലിയ മീൻ
ഉളുവാവ് – നെടുവ (Giant Barracuda)
വിലക്ക് – ആഴക്കടൽ